

ΘΩΜΑΣ ΜΟΣΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ
ΝΥΧΤΕΣ
ΤΩΝ
ΠΟΙΗΤΩΝ

συλλογή ποιημάτων

ΟΙ ΝΥΧΤΕΣ
ΤΩΝ
ΠΟΙΗΤΩΝ

Του Θωμά Μοσχόπουλου,

ΔΩΡΕΑΝ ΨΗΦΙΑΚΟ ΒΙΒΛΙΟ

ΟΙ ΝΥΧΤΕΣ ΤΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

Copyright © ΘΩΜΑΣ ΜΟΣΧΟΠΟΥΛΟΣ, 2020

ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: menikeas@yahoo.gr

Το έργο **ΟΙ ΝΥΧΤΕΣ ΤΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ** του Θωμά Κ. Μοσχόπουλου διανέμεται δωρεάν στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου (e-book) με άδεια Creative Commons Αναφορά Δημιουργού Μη Εμπορική Χρήση-Όχι Παράγωγα Έργα 4.0 Διεθνές.

Η φωτογραφία του εξωφύλλου είναι μια ευγενική προσφορά του Βραζιλιάνου καλλιτέχνη Alberto Fabregas ο οποίος ζει στο Σάο Πάολο και μέρος της εργασίας του μπορείτε να δείτε εδώ: https://pixabay.com/el/users/alberto_fabregas-2902307/

© Θωμάς Μοσχόπουλος, 2020

«... τόνδε δέ με πρώτιστα θεαὶ πρὸς μῦθον
ἔειπον, Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς
αἰγιόχοιο· «ποιμένες ἄγραυλοι, κάκ' ἐλέγχεα,
γαστέρες οἶον, ἴδμεν ψεύδεα πολλὰ λέγειν
ἐτύμοισιν ὁμοῖα, ἴδμεν δ' εὖτ' ἐθέλωμεν
ἀληθέα γηρύσασθαι».

«ΘΕΟΓΟΝΙΑ» Ησιόδου

«.... τούτα τα λόγια πρώτα απ' όλα μού είπανε
οι θεές, οι Ολυμπιάδες Μούσες, κόρες του Δία
που βαστά αιγίδα: «Ποιμένες της υπαίθρου,
κακές ντροπές, στομάχια σκέτα, γνωρίζουμε
να λέμε ψέματα πολλά, με την
πραγματικότητα ὁμοια, μα ξέρουμε, σαν
θέλουμε, να ψάλλουμε κι αλήθειες».

Περιεχόμενα

ΑΠΑΝΤΗΣΗ	3
ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΥ ΟΝΕΙΡΟΥ	5
ΤΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ ΤΗΣ ΑΥΓΗΣ	7
ΟΙ ΝΥΧΤΕΣ ΤΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ	8
ΓΕΥΣΗ	10
ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΜΟΥ	11
ΔΕΥΤΕΡΗ ΓΕΝΝΗΣΗ	13
Η ΜΟΝΑΞΙΑ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΗ	14
ΗΡΘΕΣ	15
ΑΓΝΩΣΤΗ ΧΩΡΑ	16
ΑΠΟΨΕ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ.....	17
ΕΡΗΜΟΣ	18
ΟΙ ΔΥΝΑΤΟΙ	20
ΑΓΑΠΗΜΕΝΟ ΚΟΡΙΤΣΙ	21
ΑΠΟΚΛΕΙΣΜΟΣ	24
ΕΠΙΘΥΜΙΕΣ	25
ΣΚΟΥΡΙΑΣΜΕΝΟ ΑΙΜΑ	26
ΘΛΙΨΗ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΑΙΡΟ ΠΟΥ ΧΑΝΕΤΑΙ	27
Ο ΑΓΡΙΟΣ	28

Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΠΟΥ ΠΟΘΩ	29
ΨΕΥΔΑΙΣΘΗΣΕΙΣ	30
ΨΕΥΤΗΣ	31
ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ	32
ΥΓΡΑ ΚΟΡΙΤΣΙΣΤΙΚΑ ΟΝΕΙΡΑ	34
ΔΙΑΒΟΛΙΚΗ ΓΡΟΘΙΑ	35
ΠΟΡΝΗ ΜΑΜΑ.....	36
ΤΟ ΠΛΗΘΟΣ	37
ΦΟΒΙΕΣ.....	39
ΟΦΘΑΛΜΑΠΑΤΗ.....	40
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ	41
ΜΙΑ ΠΛΗΡΩΜΕΝΗ ΓΙΟΡΤΗ.....	43
ΕΛΠΙΔΑ ΓΙΑ ΕΡΩΤΑ	44
Ο ΔΡΟΜΟΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΟΡΓΑΣΜΟ.....	45
ΤΟ ΣΥΜΠΟΣΙΟ ΤΩΝ ΠΛΗΓΩΜΕΝΩΝ ΤΡΕΛΩΝ	47

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Ακόμα μια φορά

Άλλη επιλογή δεν έχω

Πάλι θα γράψω

Να επιβεβαιώσω την πίστη μου

Σε ένα κομμάτι άσπρο χαρτί

Για κάθε βήμα

Χρειάζεται μια σιγουριά

Σαν αυτήν τη μυστηριώδη μέθη που προκαλεί

Ένα δακρύβρεχτο διαλυμένο χαρτομάντιλο

Οι επιθυμίες κλείνουν τα μάτια

Η αγαπημένη χώρα περιμένει επίσκεψη

Μετά τούτη τη γραφή το ξέρω

*Οι μαύρες μέρες μανιασμένες θα
επιστρέψουν*

Δαίμονες θα βγουν να κυνηγήσουν

Να σφάζουν με λεπίδες κοφτερές

Όστε ο τοίχος να υψωθεί ισχυρότερος

Να διαψεύσει κάθε ελπίδα

*Τότε ένα νέο όπλο θα χρειαστώ ξανά
Μιαν απάντηση...*

ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΥ ΟΝΕΙΡΟΥ

Κορίτσι του ονείρου

Με το γαλάζιο φόρεμα

Μην πάψεις ποτέ να γελάς μουσκεμένη

Σ' ανύπαρκτες ακρογιαλιές

Κορίτσι του ονείρου

Είσαι πράγματι τόσο λογική να καταλάβεις;

Η νύχτα καταπίνει την όραση

Το παραμύθι αρχίζει και πάλι

Κορίτσι του ονείρου

Εσύ με το κλαμένο ύφος

Έλα να σμίξουμε απόψε

Ο χρόνος τελειώνει όταν ο θάνατος έρχεται

Κορίτσι του ονείρου

Με το γαλάζιο φόρεμα

Μην πάψεις ποτέ να γελάς μουσκεμένη

Σ' ανύπαρκτες ακρογιαλιές

ΤΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ ΤΗΣ ΑΥΓΗΣ

Η αυγή θα γεννήσει ένα τριαντάφυλλο

Ο ήλιος θα φωτίσει την ομορφιά του

Η βροχή θα του χαρίσει ζωή

Η δύση θα φέρει θάνατο

Η νύχτα υπόσχεση

Κι ο άνεμος στο τέλος

Θα σκορπίσει τα πέταλα του μακριά

ΟΙ ΝΥΧΤΕΣ ΤΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

Ένα άθλιο λευκό δωμάτιο

Το δικό μας κελί

Μια άχαρη κρυψώνα

Γεμάτη σκέψεις ανάκατες

Το μείγμα αλήθειας και ψεύδους

Είναι δηλητηριώδες για μας

Ευσυνείδητα ολομόναχοι

Φτύνουμε τη ζάλη που προκαλεί

Μέσα στην άγια θλίψη

Οι ώρες περνούν

Ατέλειωτο παιδεμα οι νύχτες

Εφιάλτες αλλόκοτοι τα όνειρα

Ο θρήνος γίνεται μόνη χαρά

Καθώς τα δάκρυα κυλούν

Ο θάνατος μοιάζει όμορφος φίλος

Που όλος ο κόσμος δε χωρά στο κεφάλι

*Στο σφραγισμένο μνήμε
Το σκοτάδι δεν κερδίζει ποτέ
Είναι παρηγοριά να μπορείς να δεις
Αόρατες μικρές ελπίδες εκεί*

ΓΕΥΣΗ

*Μια στιγμή μια αίσθηση και ξέρεις
Μια ματιά κι ένα δάκρυ δεν ξεχνάς
Το ρυθμό της βροχής
Νιώσε το ρυθμό της βροχής σαν είσαι μόνος
Φέρνει την κάθαρση η βροχή
Ερωτοτροπεί
Μας μιλά
Σιγοτραγουδά
Ερωτοτροπεί
Ναι ερωτοτροπεί
Δεν πεθαίνει ποτέ η βροχή
Δε μπορεί να καθεί
Αδύνατο να τελειώσει*

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΜΟΥ

Το κορίτσι μου

Έχει αστέρια για στολίδια στα μαλλιά

Το κορίτσι μου

Διώχνει το φόβο όταν μου χαμογελά

Το κορίτσι μου

Στα μάτια με κοιτά

Το κορίτσι μου

Το δικό μου κορίτσι

Και σαν βραδιάσει και κανείς πια δεν τολμά

Να περάσει από σοκάκια σκοτεινά

Και να κλάψει γιατί χάνεται η ζωή

Δεν πεθαίνω γιατί υπάρχει αυτή

Οι μέρες φεύγουν
Σκέψεις πεθαίνουν
Λάτρεις του τώρα
Μα υπάρχω ακόμα

Και σα με βλέπουν
Και δε με βλέπουν
Ποτέ δεν ξέρουν
Και δε με βλέπουν

Μα είναι αυτή
Μες στη βροχή
Να με περιμένει
Είναι η μόνη που μένει

ΔΕΥΤΕΡΗ ΓΕΝΝΗΣΗ

Γεννήθηκα ξανά

Του πιο γλυκό χειμώνα

Όταν έμαθα πως υπάρχω

Μέσα απ' τα μάτια σου

Χρειάστηκες εσύ για να αναβαπτισθώ

Στην ορμή του εξαγνιστή ποταμού

Γεννήθηκα ξανά

Του πιο γλυκό χειμώνα

Όταν έμαθα πως υπάρχω

Στην λίμνη της ζωής

Στη νύχτα της υπόσχεσης

Στα δάκρυα που ένα βράδυ έχυσες

Όταν τα φιλιά μας στραγγαλίζαν το θάνατο

Η ΜΟΝΑΞΙΑ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΗ

*Κάποιες στιγμές που η ψυχή αγκαλιάζει το
σου*

*Μια φλόγα γεννιέται από τούτη την ένωση
Δηλητήριο θανάτου που δε γεύεσαι
Λέξεις στο χαρτί που δε βλέπεις
Ιδέα που να νιώσεις δε μπορείς
Είναι τότε που αγαπώ να μένω μόνος*

Ω φωτιά μου μαγική...

Ως πότε θα καις μονάχα για μένα το δυστυχή

Ω φωτιά μου!

Με τις χίλιες μορφές και πρόσωπα

*Με τα αρχαία σύμβολα και τους άγνωστους
μύθους*

Ως πότε η αλήθεια σου θα 'ναι κρυφή

Στην παράξενη πέτρινη χώρα;

ΗΡΘΕΣ

*Ήρθες να μου πεις πως μ' αγαπάς
Περισσότερο απ' τα αστέρια του ουρανού
Ένα φθινοπωρινό απόγευμα
Που η βροχή ράντιζε τα μαλλιά σου
Κι ο άνεμος σκόρπιζε κάθε σου θλίψη*

*Ήρθες να μου πεις πως μ' αγαπάς
Περισσότερο απ' τη γη του σύμπαντος
Μια χειμωνιάτικη μέρα
Που ο ήλιος ήταν απών
Κι η καταιγίδα ξεβρόμιζε τα πεζοδρόμια*

ΑΓΝΩΣΤΗ ΧΩΡΑ

*Χρειαζόμαστε μια ασφαλή φυλακή απόψε
Να απελευθερωθούμε απ' τα δεσμά της
άψυχης πόλης
Ένα ταξίδι μαζί στην άγνωστη χώρα
Εκεί που τα πάντα είναι σήμερα
Και τα φιλιά μας δεν πνίγονται
Στο άτοπο μιας μπουκάλας ουίσκι*

ΑΠΟΨΕ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ

*Δεν το καταλαβαίνεις επιτέλους
Τώρα που τα ρόδα έγιναν κόκκινα
Πως είναι ώρα να ζήσουμε
Έξω από σιδερένιες ράγες;*

*Σε περιμένω το βράδυ
Να πεις αυτό που θέλω
Σε προσμένω σαν παιδί
Να ξηλώσεις τη βρωμιά*

*Γι' όλα όσα ποθείς
Μπορούμε μοιραία μόνο να χάσουμε
Γι' όλα όσα επιθυμείς σε καλώ
Έλα μαζί μου απόψε για πάντα*

ΕΡΗΜΟΣ

Έρημος βασιλεύει στο νου
Όταν η βλάστηση σταματά
Ξηρασία θριαμβεύει στις πόλεις
Καθώς ο τρόμος οδεύει στο μέρος μας

Βασανιζόμαστε παρανοϊκά από περίεργες
δυνάμεις

Πεταμένοι στο κρεβάτι του τίποτα
Άγνωστες σκιές δαιμονικές μας
επισκέπτονται

Δια περίτεχνων σχεδίων πάνω μας
ασχημονούν

Ο ήλιος αιώνιος δυνάστης φαντάζει
Όταν λυσομανάει στην πυρωμένη άμμο
Πουθενά στον ορίζοντα δεντροστόλιστη όαση
Πουθενά τα καθαρά νερά που λαχταράμε

Αλίμονο...

*Νεογνά ξεψυχούν με στριγκλιές απελπισίας
Αυτή η άνυδρη χώρα αχόρταγα τα καταπίνει
Άδικα τσιρίζουν για μια μικρή παράταση
ζωής*

*Όχι δεν υπάρχουν μαγικές διέξοδοι για μας
Μοναχά ένα παλιό αγαπημένο τραγούδι
Μερικοί οργασμοί φρενίτιδας
Μια εφόρμηση καβάλα σ' ένα ροδοπέταλο
Φερμένο απ' τον άνεμο από κάπου μακριά*

ΟΙ ΔΥΝΑΤΟΙ

Νάτοι οι δυνατοί!

Επικρατούν σ' όλους μας

Και στις καρδιές των κοριτσιών

Νάτοι οι δυνατοί!

Γνωρίζουν να υπερέχουν

Κ' από το φόβο μας

Να χτίζουν δικαιοσύνη

Όλα τα έπαθλα τα κερδίζουν

Οι δυνατοί

Ακόμα και μας

Γιατί μας φροντίζουν

Μας κάνουν όλους σχετικά δυνατούς

Τους ευχαριστούμε και τους λατρεύουμε γι'

αυτό

Κι αν μας ξανακαλέσουν

Ας τους χειροκροτήσουμε

Κι ας πάμε πάλι κοντά τους

ΑΓΑΠΗΜΕΝΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

Στέμμα

Θάνατος πικρός

Κάθε βήμα πιο ψηλά

Εσένα φέρνει κοντά

Είσαι η αξία μου

Σε ένα κορμί απαλό

Τρόπαιο ποθητό

Που μπορώ να αγαπώ

Στέμμα

Ανήκω σ' όλους αυτούς

*Που μπορούν να σ'
αποκτούν*

Να 'χουν ό,τι όλοι ζητούν

Είσαι η αξία μου

Σε ένα κορμί απαλό

Τρόπαιο ποθητό

Που μπορώ να αγαπώ

*Κορίτσι μου αγαπημένο
Το θάνατο κάνεις γλυκό*

*Στέμμα
Φύση αδύνατη
Τα δόντια σου, η
γλώσσα σου
Δίνουν τρελή ηδονή
Τρέμω αμήχανος
Δε θα αντέξω

Στα ξυράφια της
ψυχής σου θα κωθώ*

Στέμμα
Το άγριο θηλυκό
Επιταγές
Πληγές αγκαλιές
Προστασίες βασιλικές
Τρέμω αμήχανος
Δε θα αντέξω
Στα ξυράφια της ψυχής
σου
Θα κωθώ

Κορίτσι μου
αγαπημένο
Το θάνατο κάνεις
γλυκό

ΑΠΟΚΛΕΙΣΜΟΣ

Χάνεσαι τρέχεις μακριά ζωή

Μα μέσω ενός ποιήματος

Έρχεσαι ξανά να ανάψεις τη μέρα

Με ένα τσεκούρι

Με λάβα και φωτιά

Αρχαία τείχη να γκρεμίσεις και πάλι

ΕΠΙΘΥΜΙΕΣ

Το χώμα ξηρό γεμάτο σκασίματα

Στον ήλιο ψήνεται

Η καρδιά ερωτευμένη διψά

Για μια ανακουφιστική συνουσία

Ένα ταξίδι στα ουράνια

Μα η βροχή δεν έρχεται

Είναι μακριά τα σύννεφα

Κι όταν τη νύχτα ένα λαμπρό αστέρι ρωτά

Της αποκρίνεται γελώντας σιωπηρά.

ΣΚΟΥΡΙΑΣΜΕΝΟ ΑΙΜΑ

*Σκουριασμένο αίμα εισβάλλει στις φλέβες
μου*

Πότε μ' αρέσει να το νιώθω να κυλά

Πότε θέλω να ξεριζώσω την καρδιά μου

Βλέπεις...

*Ποτέ της δεν κατάφερε να καθαρίσει τη
βρωμιά.*

ΘΛΙΨΗ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΑΙΡΟ ΠΟΥ ΧΑΝΕΤΑΙ

Δάκρυα κρύα

Μοιάζουν οι υγρές ομίχλες

Όπως πέφτουν απ' τα μάτια του ουρανού

Ο καπνός διαλύεται

Το τσιγάρο σβήνει

Κι ο άνεμος από μακριά

Μεταφέρει τ' άρωμά σου

Γεμάτες ερωτήματα οι μέρες

Σα φθινοπωρινά κίτρινα φύλλα

Προσπαθούν να επιλύσουν το αίνιγμα

Τα τείχη μένουν πάντα εκεί ισχυρά

Κι 'γώ σ' αγαπώ

Μα τίποτα δε μπορώ να κάνω

Κι όλο πετώ

Ο ΑΓΡΙΟΣ

Μερικές φορές

Όταν το βλέμμα μου πέφτει

Επαληθεύεις το θρίαμβο που γεννά η λογική

σου

Τότε είναι που λες ξανά τι ελεύθερος και

δίκαιος είσαι

Μα η καρδιά μου δεν αντέχει γελά δυνατά

Φεύγει τρέχοντας μίλια μακριά

Οι αριθμοί διαγράφονται και τίποτα δεν

αξίζει

Ένα ποίημα μονάχα για ένα φύλλο που

έπεσε

Με κρατά συντροφιά τούτο το βράδυ.

Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΠΟΥ ΠΟΘΩ

Οι χώρες των πλαστικών λουλουδιών
Προκαλούν ειρωνικά
Πρόστυχα χαμόγελα
Χαστουκίζουν το γυμνό κορμί
Τώρα η ντροπή μοιάζει με δάκρυ
Πόλη!...

Η φωτιά μου δε θα αφήσει τίποτα
Θα 'ρθουν για σένα δύσκολες ώρες
Να ρημάξουν τη γλυκιά σου μέρα
Υποσχέσεις φωτιάς θα σ' απειλήσουν
Μετεωρίτες από νέες πατρίδες
Κάθε στάλα μια ζεστασιά
Ένα ηδονικό μακρύ φιλί
Σαν το παλιό γλυκό κρασί

ΨΕΥΔΑΙΣΘΗΣΕΙΣ

Παλιές μίζερες ώρες
Τι το αληθινό κρύβετε;
Σαν με επισκέπτεστε
Από το σιωπηλό σας σκοτάδι
Φέρνετε χαρά αναπάντεχη
Κλέβετε τις αισθήσεις
Ανύποπτα σε μια στιγμή
Τι άλλο μπορώ να κάνω
Απολαμβάνω το ταξίδι
Περιδιαβαίνοντας παράξενους τόπους
Την πλεύση στο ζεστό κρασί σας
Κι ο καπνός του τσιγάρου μου
Σας μεταφέρει πιο ψηλά
Θέλετε φαίνεται να επιστρέψετε στον αιθέρα
Την αιώνια αληθινή σας πατρίδα

ΨΕΥΤΗΣ

Είμαι ένας ψεύτης

Μικρός παραμυθάς της αξέχαστης γης

Ζω μερικά μίλια μακριά

Στο γυάλινο κλουβί

Ευτυχισμένες θλιμμένες ώρες

Δυστυχισμένες όμορφες στιγμές

Το τέλος έρχεται νύχτα

Σε έναν ανύποπτο περίπατο

Απόλαυση της χαμένης γαλήνης

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ

Φωτεινές μέρες καλύπτουν τις νύχτες μας
Βρωμερά χέρια μας προσφέρουν τα χάρδια
τους
Μουδιάζουν τα σπλάχνα απ' τον παγωμένο
χρυσό
Ιδού ο δρόμος ανοίγεται εμπρός φωτεινός
Στολισμένος με θρήνους που τρομάζουν
Μα υπάρχει ένα όμορφο μαύρο βασίλειο για
σένα
Μια χώρα μαγική κρυμμένη στο δάσος
Χαμένη απ' τους ανθρώπους σκοτεινή
Καλά ασφαλισμένη απ' το φως του κεφαλιού
Θα βρεις εκεί τον αρχαίο ποταμό να
ξεπλένεσαι
Το διαμαντένιο δάκρυ να βλέπεις
Κι επιτέλους τον τρελό χορό που λαχτάρησες

*Αυτόν που γυμνόστηθες νεράιδες στήνουν
μανιασμένες*

*Όταν η βροχή χτυπάει ρυθμικά τις φυλλωσιές
Κι εσύ με τα ζεστά της χείλη ξεδιψάς*

ΥΓΡΑ ΚΟΡΙΤΣΙΣΤΙΚΑ ΟΝΕΙΡΑ

*Όταν η νύχτα της μοναξιάς έρχεται
Και τα σκεπάσματα κρύα αγκαλιάζουν το
κορμί σου
Χάδια πολλά διατρέχουν την ψυχή
Καθώς βυθίζεσαι στην πηγή των ζεστών
υδάτων
Κι αν αναβλύξεις κραυγές σιγανές
Ας μην σταματήσεις γλυκό μου κορίτσι
Άσε μετά τα μάτια να βουρκώσουν
Όταν η αναπνοή σου εξαντλημένη θα
αναζητά ένα φιλί
Κι ο ιδρώτας θα σε δροσίζει.*

ΔΙΑΒΟΛΙΚΗ ΓΡΟΘΙΑ

*Ισχυρή γροθιά σφίγγει
Υψώνεται να συνθλίψει κεφάλια
Που κοιτούν αστέρια
Για να πέσουν ηττημένα
Να σκύψουν ξανά*

*Χάθηκε τώρα το χαμόγελο
Το παιδί οδεύει τυφλό
Με καρδιά ξεριζωμένη
Το αίμα του ξεπηδά κόκκινο ζεστό
Τα φονικά χέρια του διαβόλου στεφανώνει*

ΠΟΡΝΗ ΜΑΜΑ

Γλυκιά μαμά

Όταν περνάς

Και λικνίζεις το κορμί σου

Στα μάτια των αρσενικών μοιάζεις θεά.

Γλυκιά μαμά

Αναρωτιέμαι αν ενοχλείσαι

Αγνά ή πρόστυχα σε κάθε σφύριγμα ερωτικό

Μα εσύ απλά προχωράς

*Περπατάς αφήνοντας τον άνεμο να σε
χαϊδεύει*

Και το άρωμα σου

Να μας τρυπάει τα στήθια

Καθώς αναζητάς τη θάλασσα

Που θα πνίξεις την λευκή σου καρδιά

ΤΟ ΠΛΗΘΟΣ

Τόσες αδυναμίες βασανίζουν το μυαλό σαν
είσαι μόνος

Τόσες απαντήσεις για την ακριβή τιμή της
αλήθειας

Καλύτερα να μην βασανίζεται κανείς

Όλα τα πρόσωπα είναι ευτυχισμένα

Έχουν το ίδιο χαμόγελο

Στο πλήθος...

Ένα τέρας μεγαλώνει μέσα μου

Κανείς δε νοιώθει τον πόνο την οργή του

Ανώδυνα θαρρώ θα εξαφανιστεί

Στην τελετουργία

Εκεί που όλα τα τέρατα είναι ένα

Στο πλήθος....

Και όσο πάει χάνομαι

Παύω να υπάρχω

Μόνο στροβιλίζομαι

Στη δίνη της δουλικής μου ελευθερίας

Ο πολλές φορές ηττημένος του πόνου

Ο απελπισμένος εραστής της συνείδησης

Το πλήθος με τα δυο κεφάλια.

ΦΟΒΙΕΣ

Μες το μικρό της δωμάτιο

Το κορίτσι φοβάται

Κακές σκέψεις

Μπορούν να σκοτώσουν το όνειρο για λίγο

Κι εγώ φοβάμαι επίσης

Φοβάμαι μήπως δεν κλαίει

Μα ποτέ δε θα δω την αλήθεια

Τα μάτια ερμητικά θα κλείσουν ξανά

Με χρυσές αστραπές και κεραυνούς

Με μια διαμαντένια καταιγίδα

Καυτή σαν τα δάκρυα του πόθου

Σαν την λάσπη

Την επερχόμενη βλάστηση

Την λάσπη...

ΟΦΘΑΛΜΑΠΑΤΗ

*Η νύχτια επωάζει παράξενους τόπους
Τα σωθικά της κρύβουν πανίσχυρη φλόγα
Και συ δε σταματάς να κλωτσάς
Κάθε αξία επίκτητη για χάρη της
Γεμάτη αντικατοπτρισμούς ονείρων
Κάθε φορά που τρυφερά σ' αγκαλιάζει
Ευχάριστα σ' εγκλωβίζει στην άγνωστη όαση
Την τόσο επιθυμητή που ποτέ δε φθάνεις
Θεέ μου...
Θα είναι καταπληκτικά όμορφη
Υπέροχα αληθινή
Τούτη η οφθαλμαπάτη της νύχτιας
Για να επιμένεις έτσι
Σχεδόν παρανοϊκά*

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Η μεγάλη στρατιά αφήνει ερείπια πίσω της
Παρελαύνει μπροστά υπερήφανα κι
αιχμαλωτίζει

Το φεγγάρι το λουλούδι καταγής
σκορπισμένα

Το βλέμμα στους ιπτάμενους θρόνους

Το στόμα στους γλυκούς χυμούς

Αυτή η πόλη την παρθένια της δε γνώρισε
ποτέ

Κοίτα την...

Έτοιμη να μας δοθεί σαν ξανααμμένη πόρνη

Μα όταν τα χέρια αγγίζουν το χρυσό

Λερώνονται από αίμα και βδελύγματα

Για να πέσουν κάτω πρηνή

Τσακισμένα νεκρά και διαλυμένα

Νύχτα μου υπόσχεσαι τόσα...

Θέλω να κλείσω τα μάτια

Μόνος να φύγω προς τη νύχτα που φοβάμαι

Στο σκοτάδι που να 'δω δε μπορώ

Εκεί που τα μάτια άχρηστα τα νοιώθω

Σύνεσις

Πριν το πρώτο βήμα

Ελευθερία

Μακριά απ' την αλυσίδα της πόρνης

Μοναξιά

Η μοίρα του ανθρώπου της νύχτας

ΜΙΑ ΠΛΗΡΩΜΕΝΗ ΓΙΟΡΤΗ

Χωρίς καμιά αλήθεια

Τι θα απογίνουμε

Αν η τροφή τελειώσει για μας;

Δυσάρεστη η σκέψη

Μα μην τρομάζεις

Όσο πληρώνουμε

Μπορούμε να αγοράζουμε

Πολλά χαμόγελα ακόμα

Η γιορτή μας θα αρχίσει ξανά

Κι εγώ σαν το σκοτάδι πέσει

Έχω να κάνω τόσα γλυκιά μου

Τόσα πολλά να κάνω μαζί σου

ΕΛΠΙΔΑ ΓΙΑ ΕΡΩΤΑ

Η γη άνυδρη σκασμένη

Στον ήλιο ψήνεται

Η καρδιά ερωτευμένη διψά

Για μια ανακουφιστική συνουσία

Μα η γλυκιά βροχή δεν έρχεται

Είναι μακριά τα σύννεφα

Κι όταν μεσάνυχτα την πανσέληνο ρωτά

Αποκρίνεται γελώντας σιωπηρά

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΟΡΓΑΣΜΟ

Μοιάζεις γλυκιά

Μοιάζεις αστεία

Όταν τα αστέρια πας ν' αγγίξεις

Κοιτάζω ψηλά τώρα

Με το βλέμμα του μαγεμένου παιδιού

Αυθίζεις λουλούδι

Το πρωινό ενός Μάη

Ηδονικές ευωδίες και χαμόγελα

Γεμίζουν τις λείες βουνοπλαγιές

Η φωτιά άναψε για κατάκτηση απόψε

Να αγγίξω γυρεύω τον όμορφο κήπο

Μια τρελή κραυγή για να εισβάλλω

Αφήνω να χάνεται στον ουρανό

*Στην άλλη πλευρά είναι καλύτερα
Τα ρόδα διατηρούνται πάντοτε κόκκινα
Κι ο ανοιξιάτικος ήλιος στοργικός
Σου ζεσταίνει ευγενικά το κορμί*

ΤΟ ΣΥΜΠΟΣΙΟ ΤΩΝ ΠΛΗΓΩΜΕΝΩΝ ΤΡΕΛΩΝ

Όταν η νύχτα στην κορύφωση της βασιλείας
της

Μπορούσε να προστατέψει τα παιδιά της

Οι πληγωμένοι τρελοί συναντήθηκαν

Ύστερα από αμέτρητα φεγγάρια μοναξιάς

Σαν τότε που νέοι καθώς ήταν

Τραγουδούσαν και γελούσαν μαζί

Για το χατίρι των απίστευτων ονείρων

Σαν τον καιρό που πετούσαν στο άπειρο

Χωρίς διάθεση για ήττα ή συναλλαγή

Με μάτια δακρυσμένα από θλίψη και χαρά

Όπως τις μέρες που ευθουσιάζονταν

Πως πότε δεν θα μετάνιωσαν για του

κατατρεγμό τους

Μόνο θα τρέχανε μέσα στο δυνατό ήλιο

Και θα σωζόταν στο αγαπημένο σκοτάδι

Τώρα τούτη η νύχτα έμοιαζε μ' αυτές τις
περασμένες

Η σύναξη πάλι ίδια

Σε ένα δωμάτιο κάτεργο αχρείο

Εγκαταλειμμένο βρώμικο μέρος

Που οι άνθρωποι απέρριψαν προ πολλού

Η σιωπή είναι απέραντη όταν ο χρόνος
περνά

Τα χαμόγελα γίνονται αμήχανα

Οι δρόμοι άδειοι προκαλούν δέος

Καθώς η φωτιά ανάβει και πάλι

Στο κέντρο του κύκλου των καθημένων
καταγής παιδιών

Το τραγούδι κάποιας παλιάς επανάστασης

Αυτηχεί ξανά στο μαύρο δάσος

Αυτό είναι που κάνει τον άνεμο να σταματά

Τα νυχτοπούλια να παύουν

Ως και τα δέντρα να παραμένουν σιωπηλά

*Λες και όλη η φύσις θέλει να απολαύσει το
άκουσμα*

Το δυνατό ύμνο-ξόρκι

«Δεν ξέρουμε τι θέλουμε

*Δεν ξέρουμε πως θα το αποκτήσουμε καλά
καλά*

Μα γνωρίζουμε μέσα σε κάθε δίψα υπάρχει

Στο φτερούγισμα του χελιδονιού υπάρχει

Η βροχή με κάνει να το νιώθω πιο πολύ

Όπως τα γλυκά σου κόκκινα χείλη κορίτσι

Που τόσο τρυφερά με μεθούν ψιθυρίζοντας

κάθε μυστικό

Θεέ μου δε θα αφήσω ποτέ την καρδιά μου

σε μαύρα δίχτυα

Χρειάζομαι τόσο τούτη την αχανή ελευθερία

να πετώ...»

Στο μέσο των μεγάλων νυχτών
Μερικοί αγαλλιάζονται στη ζεστή ασφάλεια του
σπιτιού
Άλλοι πεθαίνουν βλαστημώντας για την
κακιά τους τύχη
Κάποιοι τρελοί προτιμούν να ουρλιάζουν
Και με τα δάκρυα να πολεμάνε τον πόνο
Αυτόν που εσκεμμένα κάνουν να βλαστήσει
Πολεμώντας τις σκιές και τα φαντάσματα
Όταν ένα νέο τραγούδι γεννιέται
Ένας θρήνος που ξεψυχά για σωτηρία:

«Ο πόλεμος φαίνεται χαμένος
Οι δράκοι μεγαλώνουν σαν είσαι μόνος
Γίνονται φοβεροί με δυο κεφάλια
Τα στόματά τους οι μόνες πύλες των κελιών
Κι όταν διαβαίνω ανύποπτα
Η αγάπη γίνεται το είδωλο που δεν
λαχτάρησα
Εκεί η πτήση τελειώνει

Οι λύκοι έρχονται από παντού
Γυρεύουν να γλείψουν τα χέρια μου
Να φροντίσουν την όραση
Για να βλέπω πως μου λείπουν τα φτερά
Να πουλήσω τους θησαυρούς για λίγο χρυσό
Στο δικό τους βασίλειο
Την κόλαση επί της γης
Θεέ μου πες μου τι θα απογίνουμε
Όταν τα δάκρυα στερέψουν;»

Αυτό είναι το τέλος της νύχτας
Μιας άδοξης συνάντησης
Πασαλειμμένης με την αλήθεια
Ενός παραληρηματικού θρήνου
Τα μάτια γνωρίζουν το δίλημμα
Οι πληγές μπορούν να κλείσουν με
οπισθοχώρηση
Ή να αιμοραγούν μέχρι τέλους

